

*Τὰ φρύδια της σὰν ῥάταρε γραμμένα με κοινῶς,
 Δὲν εἶχαν ταῖρι πουθερὰ
 Τὰ ὄμματα της τὰ γαλαρὰ
 Τὰ κοραλένια χεῖλη.*

Ἄλλὰ τίνος ἔνεκα ἐτόλμησα τοὺς ἀτέχνους τούτους ρεμβασμοὺς νὰ σκιαγραφῇσω πρὸ ἡμῶν σήμερον ἀπὸ τοῦ βήματος τούτου; ἐγίνωσκον ὅτι ὑπῆρχεν ἐν Ἰταλίᾳ φιλέλλην ἀνὴρ ἀγαπῶν μὲν τοὺς νεωτέρους γεραίρων δὲ καὶ λατρεύων τοὺς ἀρχαίους Ἑλληνας καὶ τὴν φιλολογίαν αὐτῶν. ἐγίνωσκον ὅτι συνέγραψεν Ἰταλιστὶ Ἑλληνικώτατον δράμα τὸν Ἀλκιβιάδην· ἀλλὰ ἡγνόουν καὶ τὸ δράμα καὶ τὸν ἀπαράμιλλον πρόλογον καὶ τὴν περιπαθεσάτην πρὸς τοὺς ἐν Τεργέσῃ Ἑλληνας ἐπιστολήν. Τὴν ἄγνοίαν ταύτην ἐρχόμενος μετὰ συστολῆς δημοσίᾳ νὰ ὁμολογήσω νομίζω ὅτι ἐξιλεοῦμαι δι' αὐτὴν ἂν καὶ τοὺς ὁμοεθνεῖς μου καταστήσω κοινωνοὺς τῶν ἀφάτων ἐκείνων πνευματικῶν ἡδονῶν ὑφ' ὧν κατελήφθη εὐτυχήσας νὰ κρατῶ ἀνὰ χεῖρας ἐπὶ ὥρας ὅλας τὸ ἐξαίσιον ἐκεῖνο προϊόν διανοίας δι' ἣν εἰσέτι δὲν διεκόπη ἢ μετὰ τοῦ Ὀλύμπου συκοινωνία.

Ἄλλὰ αἱ κακόρρυθμοι λέξεις δι' ὧν ἐξεδήλωσα τὰ ὑπὸ τοῦ ἔργου τοῦ Καβαλλόττη ἐμπνευσθέντα μοι αἰσθήματα, δι' ὧν ἠθέλησα νὰ ἐφελκύσω τὴν μνήμην καὶ τὴν καρδίαν ὑμῶν ἐπὶ τὴν φίλην ἐκείνην καὶ ἐμπλεων ἀρχαίας ἀρρενωπῆς καλλονῆς κεφαλὴν, ἡθελον ἴσως ἀποδειχθῇ ἀποτυγχάνουσι τοῦ σκοποῦ, ἀνεπίσχετος δὲ ὁρμὴ μὲ ὥθει ὅπως καταλήξω τὸν λόγον διὰ τεμαχίου τινὸς αὐτῆς τῆς ἐπιστολῆς τοῦ Καβαλλόττη πρὸς τοὺς ἐν Τεργέστῃ Ἑλληνας γραφείσης ἐν Μεδιολάνοις τῇ 9 Ἰουλίου 1874, τεμαχίου